

Tu poți avea o viață fericită

Confruntarea cu teama

Versete călăuzitoare: Iov 3.25,26; 1 Ioan 4.16,18

Iov 3.25,26: De ceea ce m-am temut aceea a venit peste mine; și ceea ce mă înspăimânta m-a ajuns. Nu eram în siguranță, nici n-aveam liniște, nici n-aveam odihnă și a venit tulburarea.

1 Ioan 4.16,18: Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu în el. ... În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită alungă frica; pentru că frica poartă cu ea chinul și cine se teme nu este împlinit în dragoste.

1 | Despre temerile noastre

Unul dintre cele mai mari obstacole în calea păcii și a siguranței este teama - de boală, accidente, moarte, șomaj, probleme financiare etc. Cum putem avea pace interioară într-o lume plină de nedreptate, conflicte și nesiguranță, în care viața este o luptă pentru existență?

Iov a recunoscut că, chiar și în marea sa prosperitate, a fost chinuit de temeri: „De ceea ce m-am temut aceea a venit peste mine; și ceea ce mă înspăimânta m-a ajuns. Nu eram în siguranță, nici n-aveam liniște, nici n-aveam odihnă, și a venit tulburarea” (Iov 3.25,26).

Dacă am avea un tată foarte înțelept, cu resurse inepuizabile și care ar face totul pentru binele nostru, nu ne-ar liniști asta temerile și nu ne-ar da un sentiment de siguranță? În calitate de copii ai lui Dumnezeu, avem toate acestea în Tatăl nostru ceresc.

Dacă El ne invită să aruncăm toată îngrijorarea noastră asupra Lui, pentru că El Se îngrijește de noi (1 Petru 5.7), de ce nu putem să-I dăm temerile noastre? Oare pentru că ne este teamă că El ne va abandona? Oare pentru că nu vrem să ne supunem voința noastră voinței Lui? Îl lăsăm pe diavol să ne păcălească, făcându-ne să credem că noi am fi cei care pierdem dacă ne-am supune în totalitate viața Lui (Dumnezeu)?

Nu-L putem exclude pe Dumnezeu din viața noastră și totodată să avem parte de eliberarea de frică. În adâncul sufletului nostru, știm că Dumnezeu există și că are o putere atotcuprinzătoare. Dacă nu-I dăm lui Dumnezeu locul care I se cuvine, ne vom teme, chiar dacă refuzăm să recunoaștem acest lucru. Negarea lui Dumnezeu creează teamă. Este atât de simplu.

Teama este sentimentul dureros că pericolul este iminent. Pericolul poate fi real sau imaginar, dar teama este reală. Îngrijorarea și durerea sunt forme de teamă. Teama este frica de un pericol presimțit. Suferința este urmarea meditării asupra acestor temeri presimțite.

Frica, îngrijorarea și tristețea ne secătuiesc forțele și ne subminează liniștea sufletească. Ele sunt ca niște buruieni care cresc și care copleșesc florile din grădina noastră de bucurie. De unde provin aceste buruieni? Nu există nicio modalitate de a scăpa de ele? Ne-a lăsat Dumnezeu fără o modalitate de a face față la ele?

2 | Să ne mărturisim păcatele

Biblia urmărește aceste temeri înapoi până la adevărata lor sursă și ne oferă singurul medicament eficient: „Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu în el. ... În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită alungă frica; pentru că frica poartă cu ea chinul și cine se teme nu este împlinit în dragoste” (1 Ioan 4.16,18). Nimic nu alungă teama mai bine decât încrederea în dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu. Din moment în care dragostea a înlăturat toate păcatele noastre prin jertfa lui Hristos pe cruce, putem fi siguri că Dumnezeu le-a iertat și că nu ne va mai trage niciodată la răspundere pentru ele.

O conștiință acuzatoare, care spune că ni se cuvine o pedeapsă, este una dintre principalele cauze ale temerii, îngrijorării și tristeții. Prima carte a Bibliei, Geneza, ne oferă prima descriere a temerii, pe care a avut-o o ființă umană. După ce Adam a mâncat fructul interzis în Grădina Edenului, Domnul l-a întrebat: „Unde ești?”. Răspunsul lui Adam a fost: „Am auzit glasul Tău în grădină și m-am temut, căci sunt gol” (Geneza 3.9,10). Îi era teamă, pentru că știa că păcătuse și merita să fie pedepsit.

În adâncul sufletului nostru știm că păcatul merită pedeapsă și că va exista eliberare doar atunci când lucrurile care ne tulbură conștiința vor fi clarificate într-un mod care să fie satisfăcător pentru Dumnezeu.

Atunci când conștiința noastră este tulburată, am putea încerca să ne uităm păcatele. Este firesc să le scoatem din gândurile noastre sau să le suprimăm complet. Dar niciodată nu vom reuși cu adevărat să facem cu succes acest lucru, pentru că amintirea lor va reveni mereu, într-un fel sau altul, în adâncul subconștientului nostru.

S-ar putea să nu fim pe deplin conștienți de faptul că păcatul și voința proprie sunt cauza temerilor de care ne temem. Este atât de ușor să ne amăgim și să ne facem să credem că altcineva sau altceva este responsabil. Cu toate acestea, nu ne vom elibera niciodată de temerile noastre și nu vom avea o pace reală până când nu vom recunoaște adevărul și nu vom îndrepta lucrurile cu Dumnezeu.

O tânără, crescută într-un cămin creștin, a început să facă lucruri pe care conștiința ei le condamna. Nevoită să le recunoască și să le mărturisească lui Dumnezeu, a început să se convingă că lui Dumnezeu nu-I pasă și apoi că nu ar exista Dumnezeu. Timp de câțiva ani a mărturisit că este ateistă. Dar păcatul din viața ei s-a transformat treptat în frică și anxietate. În cele din urmă, a simțit că își pierde mințile și a ajuns într-un spital de boli mintale. Au fost încercate multe remedii, dar nu a fost nici o ușurare până când nu s-a confruntat cu faptul că

încearcă să îl excludă pe Dumnezeu din viața ei. După ce și-a mărturisit păcatele și s-a supus lui Dumnezeu, a putut părăsi spitalul cu mintea limpede și fără temeri și angoase.

3 | Bucuria iertării

Trebuie să fim conștienți de iertarea lui Dumnezeu și de dragostea Sa desăvârșită, astfel încât temerile noastre să fie risipite. Dar nu putem avea încredere în El decât atunci când suntem siguri că am fost iertați. Nu putem avea această certitudine atâta timp cât nu suntem dispuși să ne mărturisim păcatele înaintea Lui. „Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate” (1 Ioan 1.8,9).

Există trei pași pe care trebuie să-i urmăm, pentru a scăpa cu adevărat de temerile și îngrijorările noastre:

- Recunoaște păcatul, care se află la baza temerilor noastre de care ne temem.
- Crede că Dumnezeu îți iartă cu adevărat păcatele atunci când le mărturisești.
- Șterge din memorie păcatele pe care le-ai mărturisit, împreună cu teama și îngrijorarea pe care le-au creat.

Ori de câte ori ne vin din nou în minte, în loc să nutrim temeri, ne amintim și suntem recunoscători că Dumnezeu le-a iertat pe toate.

Dacă urmăm acești trei pași, vom putea spune împreună cu psalmistul: „Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic. ... Nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine; toiagul Tău și nuiaua Ta mă mângâie. ... bunătatea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele și voi locui în casa Domnului pentru totdeauna” (Psalmul 23.1,4,6).

Un copilăș, trezit de o furtună, strigă de frică. Tatăl său vine și îl ia în brațe. Curând copilul a adormit din nou. Furtuna nu s-a oprit, dar încrederea copilului în tatăl său îi dă un sentiment de siguranță și îi înlătură teama.

4 | Cărarea păcii

Câtă mângâiere și pace ar veni dacă ne-am baza complet pe El și L-am lăsa de bunăvoie să ne planifice viața! Planul Său este infinit mai bun decât orice *am putea* face noi înșine *vreodată*. Planul Său include toate detaliile vieții noastre de aici și, în plus, ia în considerare bucuria noastră veșnică.

Ce mângâiere să-L avem ca Păstor, administrator și prieten și să putem spune: „Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic” (Psalmul 23.1). Odihna și mulțumirea aparțin credinciosului care este dispus să se încreadă și să-L urmeze pe Păstor: „El îmi dă odihnă în pășuni verzi și mă duce la ape liniștite” (Psalmul 23.2). Furtunile se pot dezlanțui în jurul nostru, dar când suntem aproape de El, avem pace. Atunci când ne aflăm într-un loc de

Confruntarea cu teama

neliniște, putem fi siguri că nu El ne-a condus acolo, deși ne poate lăsa să traversăm acest drum, pentru a ne învăța cât de amar este să nu-L ascultăm.

Ascultăm vocea Lui în viața noastră de zi cu zi? Îl urmăm pas cu pas, indiferent de cât de greu este drumul? El spune: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine” (Ioan 10.27). Ce mângâiere este să ai un astfel de prieten, care merge cu noi până la capăt în orice situație de necaz, mică sau mare.

Ce cale este aceea, pe care este chemat creștinul credincios să meargă! Atotputernicul Creator și Susținător al acestui vast univers Și-a dat viața pentru noi și acum trăiește pentru a ne mângâia, sfătui, călăuzi și îndruma. Cum se face că îi permitem diavolului să ne abată privirea de la Hristos și să ne fure pacea, iar în schimb ne insuflă neliniște și teamă?

Diavolul vrea ca noi să ne îndoim și să ne temem. Vom ceda noi în fața lui sau în fața mâinii iubitoare a lui Dumnezeu? Ce cale vom urma? Cea vizibilă, care arată doar furtuna care ne dă peste cap planurile noastre, sau cea a credinței, care arată mâna bunului nostru Păstor iubitor, care vrea să ne conducă spre o comuniune mai profundă cu El Însuși?

Avem probleme? Ne temem de ziua de mâine? Suntem bolnavi, întristați sau cu datorii? Dragă copil al lui Dumnezeu: Hristos a murit pentru noi! Nu te îndoie de dragostea Lui. Prin această încercare, El ne pregătește o bucurie mai profundă și o fericire mai mare decât am putea avea vreodată altfel.

Pavel exclamă triumfător în mijlocul marilor necazuri și strâmtorări: „De aceea, nu cădem de oboseală, ci chiar dacă omul nostru cel din afară se trece, totuși cel dinăuntru se înnoiește zi de zi. Pentru că necazul nostru ușor de o clipă lucrează pentru noi, mai presus de orice măsură, o greutate eternă de glorie, noi privind nu la cele văzute, ci la cele nevăzute; pentru că cele văzute sunt trecătoare, dar cele nevăzute sunt eterne” (2 Corinteni 4.16-18).

Limbajul credinței este îndrăzneț, pentru că ochiul credinței nu lasă lucrurile vizibile să ocupe capul. Ele sunt văzute doar ca elemente, pe care Dumnezeu le folosește pentru a dezvolta în noi o viață de credință mai bogată și mai profundă. Trebuie să ne ținem ochii ațintiți asupra Celui care ne va conduce de la frică la pace.

Desigur că există încercări pe drumul credinței, dar fiecare încercare este o ușă către o pace și o bucurie mai bogată în Hristos. Nu te speria la intrare. Dacă o facem, vom constata că încercări mai mari sunt pe calea necredinței, care sunt întotdeauna amare și dezamăgitoare în cele din urmă.

Hristos a îndurat crucea pentru noi; dacă El consideră că este potrivit să ne facă să trecem prin momente de încercare, ne va susține în așa fel încât bucuria noastră de a îndura încercarea va fi mai profundă. Pe măsură ce Pavel se confrunta cu noi încercări, ochii lui erau ațintiți asupra „unei greutăți de glorie veșnică, mai presus de orice măsură” (2 Corinteni 4.17), pe care o va obține prin ele. El nu-și privește necazurile în lumina prezentului, ci în lumina rezultatelor viitoare, veșnice.

Confruntarea cu teama

Dacă inimile noastre nu sunt pline de pace, ce credem că trebuie să facem ca să fie așa? Scrie ce este și privește-o cu atenție. Acum întrebă-te cu sinceritate: obținerea acestui lucru ne-ar reda pacea și liniștea pe care dorim să le avem în sufletele noastre? Diavolul vrea ca noi să gândim ca Eva: că ceea ce Dumnezeu a reținut ar fi ceva de dorit (vezi Geneza 3.1-6). Fi sigur că pacea pentru sufletele noastre se găsește în disponibilitatea noastră de a-L lăsa pe Dumnezeu să facă voia Sa în împrejurările noastre.

Titlul original: „About Our Fears”, „Confessing Our Sins”, „Joy of Forgiveness”, „Path of Peace”

Tradus din: *You Can Have a Happy Life*

Sursa: www.stempublishing.com